

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **B.**, IČO : X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou M., so sídlom v B., K. X., IČO : X., zastúpenou JUDr. J. N., advokátom konateľom, proti povinnému **S. K.**, pre vymoženie **590,88 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 7 Er 1189/2010, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. mája 2011 sp.zn. 6 CoE 77/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením z 29. novembra 2010 č.k. 7 Er 1189/2010-29 zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Mgr. V. Z. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie založil na zistení, že exekučný titul – rozhodcovský rozsudok sp.zn. W. zo dňa 5. júla 2010 (ďalej len rozhodcovský rozsudok) doteraz nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, nakoľko nebol zákonným spôsobom doručený povinnému. V rozhodcovskom konaní došlo k pochybeniu pri doručení rozhodcovského rozsudku, pretože poštová zásielka, ktorej obsahom bol rozhodcovský rozsudok, sa vrátila rozhodcovskému súdu s oznámením o nezastihnuteľnom adresátovi, t.j. povinnom. Napriek tomu rozhodcovský súd vyznačil na rozhodcovskom rozsudku právoplatnosť dňom 2. september 2010 a vykonateľnosť dňom 6. september 2010. Nakoľko zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom

konaní bližšie neupravuje doručovanie do vlastných rúk, ale odkazuje na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, pri doručovaní rozhodcovského rozsudku do vlastných rúk mal byť dodržaný postup uvedený v ustanovení § 47 ods. 2 O.s.p., pričom dodržanie tohto zákonného postupu musí byť preukázané na doručenke. Z predloženej fotokópie zásielky však súd zistil, že na doručenke chýba údaj o dni neúspešného pokusu o doručenie s výzvou na opakované doručenie, ako aj údaj, kedy sa vykonalo opakované doručenie. Exekučný titul tak trpí vadou formálnej vykonateľnosti, nestal sa vykonateľným.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Žiline uznesením z 31. mája 2011 sp.zn. 6 CoE 77/2011 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená, navrhla ho zmeniť a poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie tak, ako to žiada v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alternatívne navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. d/, e/ a f/ O.s.p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V odôvodnení dovolania oprávnená uviedla, že má za to, „že súd rozhodoval v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, a teda bolo v súlade so zákonom rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom. Taktiež je neprijateľné, aby súd poprel právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, nakoľko sa nepodal návrh na začatie konania o jeho zrušení, hoci podľa zákona je potrebný.“ Súd svojim postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom tým, že mu neumožnil si riadne a zákonným spôsobom uplatniť svoje práva z rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní. V ďalšej časti dovolania dovolateľka poukázala na to, že súd napadnuté uznesenie taktiež odôvodnil tým, že pri posudzovaní exekučného titulu z aspektov ust. § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z., súd prvého stupňa vychádzal z ust. § 53 ods. 1 a 4 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a Smernice 93/13/Es a zisťoval, či úverová zmluva, na základe ktorej bol priznaný nárok oprávnenému, neobsahuje takú podmienku, ktorá má nekalý charakter a je preto absolútne neplatná.

V závere (inak rozsiahleho) dovolania dovolateľka opakovane zdôraznila, „že súd dospel k úplne nesprávnemu právnemu záveru, svojim konaním porušil a zasiahol do viacerých aj ústavou garantovaných základných práv účastníkov konania, právne zdôvodnenie je v rozpore s viacerými právnymi normami a zásadami, nerešpektoval právne princípy ako zmluvná veľkosť, právna istota, „res iudicata“, iustitia nemini neganda. Odmietnutie vydať exekučné poverenie na právnom základe odlišného názoru exekučného súdu na hmotnoprávne meritum veci, ako mal rozhodcovský súd, je odopretím spravodlivosti a zjavným porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu.“

Povinný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z týchto rozhodnutí, prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné však dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Dovolateľka namieta vadu podľa § 237 písm. d/ O.s.p., t.j. že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova (§ 159 ods. 3 O.s.p.).

Prekážka rozsúdenej veci (*rei iudicatae*) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne, či neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že konanie v danej exekučnej veci, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 7 Er 1189/2010, na základe rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKEJ, ARBITRÁŽNEJ a MEDIAČNEJ, a.s. z 5. júla 2010 sp.zn. W., nepredchádzalo žiadne iné konanie na súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté. Vzhľadom na to konanie nie je zaťažené dovolateľkou namietanou vadou v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p.

Ďalej je podľa názoru dovolateľky konanie súdov postihnuté aj vadou podľa § 237 písm. e/ O.s.p.

Ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku jednej z neodstrániteľných podmienok konania, návrhu na začatie konania; ak konanie prebieha napriek nedostatku návrhu a nejde o prípad, kedy súd môže konať aj bez návrhu, je treba konanie zastaviť.

Ako možno vyvodiť z obsahu dovolania, uvedenou procesnou vadou zaťažili konanie súdy tým, že skúmali podmienky vydania rozhodcovského rozsudku, hoci povinný nevyvinul žiadnu aktivitu na takýto prieskum. Námietka tejto procesnej vady je však neopodstatnená. Exekučný súd totiž v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej bol povinný rozhodnúť do 15 dní od jej doručenia (§ 44 Exekučného poriadku). V tomto prípade z určujúceho – obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) nejde zo strany oprávnenej o námietku nedostatku návrhu na začatie konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. e/ O.s.p., ale o námietku inú, ktorú oprávnená uvádza

vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Oprávnená v dovolaní tiež namieta, že súdy jej v konaní odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade oprávnenej nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené tvrdenie dovolateľky, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a v súvislosti s ktorým namieta porušenie jej práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorým malo podľa jej názoru dôjsť nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v dôsledku čoho jej nebolo umožnené riadne a zákonným spôsobom uplatniť jej práva z rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní, nemožno podľa názoru dovolacieho súdu považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom, keďže v prejednávanej veci (vychádzajúc z obsahu spisu) odvolací súd i exekučný súd splnenie podmienok pre zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie posúdili správne.

V nadväznosti na uvedené treba pre úplnosť dodať, že dôvody dovolania, podaného oprávnenou proti uzneseniu odvolacieho súdu, však nijako obsahovo nesúvisia s inak v dovolaní správne označeným rozhodnutím odvolacieho súdu. Ako je totiž zrejme z obsahu spisu, napadnutým uznesením odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že predložený exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) trpí vadou formálnej vykonateľnosti, nestal sa vykonateľným, a nie z dôvodu pre rozpor exekučného titulu a tým aj návrhu a žiadosti o udelenie poverenia nielen s Exekučným poriadkom, ale aj úniovým právom. Na túto skutočnosť bola oprávnená aj upozornená, avšak výzvu prvostupňového súdu na opravu dôvodov dovolania, uznesením z 23. mája 2012 č.k. 7 Er 1189/2010-69, ponechala bez povšimnutia.

Pokiaľ dovolateľka svoje dovolanie odôvodnila ďalej tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z § 239 O.s.p. a nebola zistená existencia procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová